

מר פיגי החזיר

ברליא דוהרטי

במשך קרוב לשש שנים ישן מר פיגי החזיר במיטתה של טילי, ממש תחת הראש שלה. לא פלא שהוא קצת מעוץ. טילי רק לעתים רחוקות לוקחת אותו יחד אתה, כי היא מפחדת לאבד אותו, אבל אתמול גברת הררי אמרה לטילי להביא אותו אליה הביתה, וגם להביא את מגפי הגומי שלה. "אנו הולכות לאן שהוא?" שאלה טילי. "לא" אמרה גברת הררי "אני רק רוצה להכין קצת עוגיות קוקוס."

טילי אהבה מאוד עוגיות קוקוס של גברת הררי. הן היו פריחות בחוץ ורכות בפנים, ולפעמים היה עליהם גם דובדבן אדום ודביק.

"אז למה להביא את המגפיים שלי" שאלה טילי כשגברת הררי הוציאה את קערת העיסה שלה. גברת הררי נענעה בראשה "אינני זוכרת, טילי"

קופסאות קרטון אחדות וקצת פלסטלינה וצבעים.
אני חושבת שתוכלי לעשות משהו מכל זה."
טילי לא הייתה מרוצה. היא לא אהבה להכין. היא
אהבה לעשות. והיא העדיפה ללכת לאן שהוא
מאשר להישאר בפנים.
"קופסאות מגוחכות" היא רטנה כשחתכה חור בזו
הגדולה שביניהן והדביקה ניר על הדלת. "צבע ירוק
מטופש" היא התלוננה כשצבעה שלושה גליונות
ניר. "פלסטלינה מסריחה" נאנחה כשגלגלה חמש
עשרה צורות צבעוניות.
"הביטי, גברת הררי!" אמרה בסוף "עשיתי חווה!"
גברת הררי באה להסתכל. היא התיישבה על
הרצפה עם טילי והביטה על השדות הירוקים ובית
החווה מקרטון והסככה עם כלב רועים שחור-לבן.
היא עזרה לטילי להעמיד על רגליים את חמשת
הפרות מפלסטלינה, כאילו שהן ממתינות לחליבה.
היא הכניסה לדיר חזירים שלושה גלילים ורודים
בקופסה קטנה. ואז טילי שמה חמש כבשים בשדה
ירוק מאחורי הסככה.
גברת הררי הרימה את הצורה הגדולה ביותר

אמרה "רק חשבתי שאולי יהיה צורך בהם."
"ולמה להביא את מר פיגי?" שאלה טילי "הוא
נהנה יותר במיטה שלי, כי שם חם."
"גם את זאת אני לא זוכרת" אמרה גברת הררי
"אבל זה יתברר לנו בקרוב. בינתיים, טילי, את
יכולה להכין משהו, בזמן שאני אופה. שמתתי שם

שמה את התרנגול בזהירות על גפרור, וכשרצתה להניח אותו על הפשפש..

"קי-קי-רי-קי!" התרנגול

קרא!

"מה?" טילי כמעט והפילה

אותו מרוב ההפתעה. היא

הסתכלה על גברת הררי,

אבל זו ישנה כבר ונחרה,

עם זרועותיה בקערה עם

בצק וסוכר.

"הייתי צריכה לדעת!"

אמרה טילי "היא מתחילה

שוב!"

התרנגול קרא עוד פעם

והפעם טילי ראתה איך הוא מיישר את צווארו,

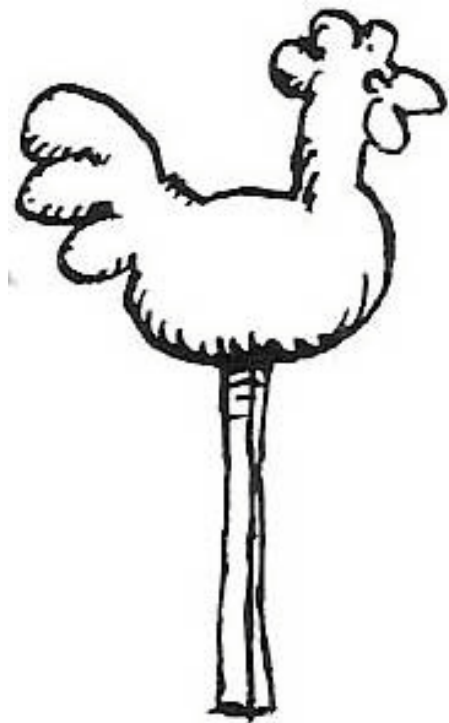
הכרבולת נזקפת והמקור נפתח רחב. הוא נראה

גאה מאוד מהצליל היפה שהוציא.

"קריאת התרנגול מביאה את השמש והיום

מתחיל!" לחשה טילי.

"קי-קי-רי-קי!" נפתחה דלת הניר שטיילי שמה בחור

מפלסטלינה. "ומה זה?" היא שאלה "זה נראה כמו נקניק אכול למחצה, טילי."

"זה האיכר" אמרה טילי "אני לא יודעת לעשות

איכרים."

גברת הררי עיבדה את הנקניק עד שהיו לו שתי

רגליים עם מגפיים שחורות עליהן, ממחטה לבנה

מציצה מהכיס וגם פנים מחייכים.

"זה האיכר הודאי!" אמרה.

"זה הוא?" שאלה טילי.

"הנה גפרורים אחדים לבניית פשפש" אמרה גברת

הררי "זה כמעט מוכן."

"זהו זה?" שאלה טילי.

"עכשיו תעזרי לי לקום" אמרה גברת הררי "יש לי

קצת סחרחורת. מוטב שאשב לשולחן ואגמור את

העיסה. אא, ואל תשכחי את התרנגול! כל אחד

יודע שקריאת התרנגול מביאה את השמש והיום

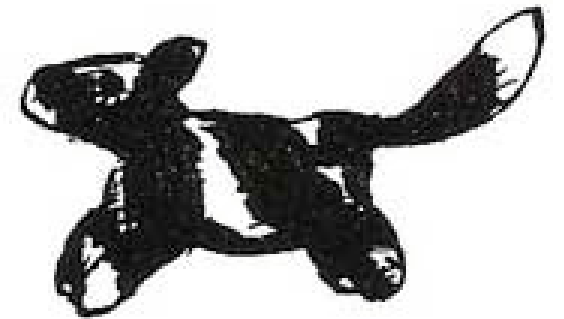
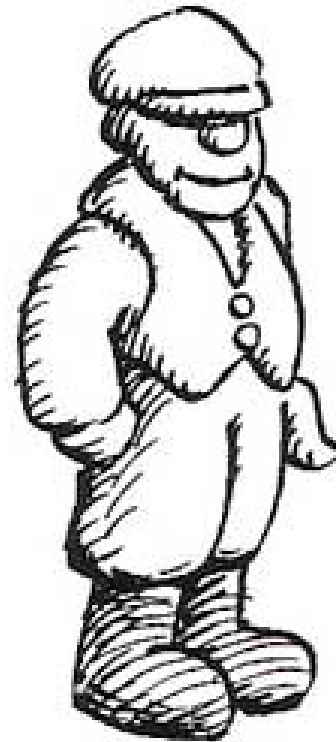
מתחיל! טוב שזכרתי זאת!"

היא התיישבה לשולחן וטיילי, בחתיכת פלסטלינה

האחרונה עשתה תרנגול שחור קטן ועם שריד

פלסטלינה אדום הוסיפה לו כרבולת לראש. אז

בית החווה מקרטון ויצא האיכר הודאי. הוא מתח את זרועות הפלסטלינה שלו ושרק.
"הי שפי! בוא שפי!" קרא. כלב שחור-לבן יצא

מהסככה ונבח בברכה לאיכר.
טלי בקושי העזה לנשום. היא שכבה על הבטן עם אף בתוך פשפש הגפרורים. מר פיגי החזיר שכב לידה. אבל האיכר הודאי ראה אותם. הוא צעד

מעבר לחצר הניר עם ברכי פלסטלינה שלו מתכופפות מעל בתי-שוקעים שחורים, וכלב שפי מדלג לידו.
"אתם באים, או לא?" קרא האיכר הודאי, כשהוא מביט דרך שלבי הגפרורים של הפשפש "את והחזיר הוורוד השמן?"
טילי קפצה "כן... לא... אם אוכל... אבל לא אוכל... אני גדולה מדי."
האיכר הודאי משך בכתפיים "איך שתרצי. אבל אם תבואי, נעלי את המגפיים שלך!"
הוא הלך אל הסככה והוציא את הפרות של טילי, זו אחרי זו, לחליבה. טילי יכלה לשמוע את קולותיהן, כשהן דיברו זו עם זו בצל. היא מאוד רצתה ללכת אחריהן! ופתאום היא הורידה את נעליה ונעלה את מגפי הגומי שלה. וכשהתכופפה כדי להרים את מר פיגי החזיר הרגישה משהו בבטנה, כאילו היא גולשת במגלשה מהר מאוד.
היא נעמדה.. וראתה שראשה כבר לא גבוה יותר מהפשפש! היא יכלה להריח את ריח החווה, ריח חם, חריף-מתקתק של זבל הפרות! היא הריחה

הלבנים של פלסטלינה, שהפכו לטלאים ממשים,
מלאי צמר, מקפצים, לועסים עשב, פועים!

אבל הריח מהמטבח היה עוד יותר טוב. ריח אפיה,
מתוק, קמחי, חם.
גבה של גברת הודאי היה מופנה לטילי כשזו
נכנסה, היא הוציאה מגש של עוגיות טריות
מהתנור.

את הדשא, וכשפתחה את הפשפש הרגישה אותו
תחת רגליה, רך, קפיצי ומלא בוץ. וברגע שהייתה
כבר בחצר המשק מר פיגי התחיל לנהוג כמו חזיר!
הוא נחר והסתובב בזרועותיה ובעט עד שנאלצה
להוריד אותו, ואז הוא רץ ישר לדיר החזירים, קפץ
מעל הקיר ושם התגלגל על גבו בבוץ יחד עם
החזירים האחרים. הוא שכב שם עם רגליו למעלה,
נוחר מאושר.

"מר פיגי! תתלכלך!" אמרה טילי "כשתראה כך לא
תוכל לחזור למיטה שלי הערב!"
"נכון שהם יפים!" אמר האיכר הודאי, שנשען על
קיר הדיר "החזירים האלה יותר יפים מהתינוקות.
רק חזירים בשבילי!"
"אוכל לשחק שם בשדה, אחרי הסככה?" שאלה
טילי "צבעתי אותו בעצמי!"

"אז לכי לשם" אמר האיכר הודאי "אבל אל
תתמהמהי. צריכים אותך במטבח. ושם, בשדה יש
עכשיו טלאים צעירים. ממש טריים. שמי לב!"
טלאים! טילי יכלה לשמוע אותם כשרצה מעבר
לגדר, ויכלה לראות אותם, כל הגושים הקטנים,

"קחי אחת, לפני שתלכי" היא אמרה. טילי הסתכלה עליה. לא יתכן. גברת הודאי נראתה בדיוק.. אבל זה לא יתכן. היו לה בדיוק אותן עיניים כחולות..??

"את דומה למישהי שאני מכירה" אמרה טילי. "באמת?" חייכה גברת הודאי "קחי עוגית קוקוס, טילי."

כשטיילי נגסה בעוגית קוקוס השלישית שלה, כזו פריכה בחוץ ורכה בפנים, עם דובדבן אדום-דביק למעלה, היא שמעה בחוץ רעש של נחירות ונשימות וגרירת רגליים. "מה זה?" היא לחשה בקול מלא קוקוס.

גברת הודאי נגבה את פניה בסינור שלה "אלה החזירים" אמרה בעצב "בעלי המסכן! הוא שונא יום השוק. הוא צריך לקחת עכשיו את כל החזירים החמודים שלו לשוק ולמכור אותם, כולם!" "אוי, לא!" טילי הפילה את הדובדבן מהעוגית, אותו שמרה לסוף, ורצה החוצה לחצר.

האיכר הודאי עמד שם ליד הקרונית וקינח את אפו בעצב. שפי דילג סביב ונבח והחזירים עלו בקרש

מהדיר לקרונית שתיקח אותם לשוק. וממש בתוכם, מלא בוץ, היה מר פיגי החזיר! "חזור מר פיגי!" קראה טילי "אל תלך לשוק! אינך חזיר כזה!" היא טיפסה על הקרונית, חטפה את מר פיגי בשתי זרועותיה ורצה מהחצר, דרך הפשפש וישר על השטיח של גברת הררי.

ושם היא שוב הייתה בגובה השולחן, מסתכלת על בית החווה מקרטון, שדות הניר הצבוע וחיות מפלסטלינה, שקטות ואילמות כמו פסלים. "בוא מר פיגי" היא לחשה "מוטב שאוריד את המגפיים ואנקה את הבוץ ממך, לפני שגברת הררי תראה אותנו."

וכשהיא יצאה מהמטבח לעשות זאת, גברת הררי פתחה את עיניה וחייכה, כשהיא ממשיכה להכין את עוגיות הקוקוס.

